

ifølge hvilken uden videre alle Understud skulle dækkes af Statskassen, uden at jeg er i Stand til bestemt at godtgjøre, at de Midler, der ville komme ind i Tidens Løb ved Omordningen af Præsteembederne, vilde være tilstrækkelige til at dække et saadant Understud, vil De tage det paa Finantsloven? — saa vilde i atunkligvis Finantsministeren have sagt: Den Risiko tør jeg ikke løbe. Det forekommer mig derfor ganske naturligt, at jeg stillede det saaledes, at det Understud, der maatte komme i det første Aar, føres for Regnskabsformens Skyld forsludsvist paa Kultusministeriets Budget, men resunderes af de Summer, der senere gaa over i dette særlige Aktiv, over hvilket Statskassen og den bevilgende Myndighed har den fuldstændigste Frihed. Jeg vil spørge, om der staaar et eneste Ord i Loven om, at det er forbeholdt alene til kirkelige Diemed. Jeg vil spørge, om der er en eneste — for at bruge et Udtryk af en tidligere Kultusminister her — Knage, hvorpaa man kan hænge sin Hat? Jeg ser det ikke. At det er stillet som særligt Aktiv, er ene og alene, for at man kan have en klar Oversigt over Resultatet af denne Omfordeling, hvormod endnu ingen kan have nogen tydelig Forestilling. Er der saa stort et Overstud til Stede, at man kan være sikker paa, at det formentlige Understud rigelig bliver dækket, er der intet til Ginder for, at Rigsdagen til enhver Tid kan disponere over Resten. Desuden, vil man vente for Exempel i 10 Aar, til Loven skal revideres, er der atter den fuldstændigste Frihed til at foretage Dispositioner over disse Beløb, da man om 10 Aar vil have en klarere Oversigt over Forholdene. Nu har jeg ment det rigtigst at gjøre det paa denne Maade, for at Sagen kunde foreligge saa klar som muligt, og jeg indser ikke, at der herved er gjort den allerringeste Indskrænkning i den bevilgende Magts Myndighed; her staaar Intet om en særlig Lov, her staaar Intet om, til hvilken Tid, Dispositionen over Overstudet er fuldstændig fri. (S. A. Hansen: Der staaar, hvortil det maa bruges!). Ja, til at dække Understudet, men ikke videre. Med Hensyn til de Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde, fordi jeg har optaget den Bestemmelse, som findes i Lovforslaget fra de ærede Herrer, kan jeg ikke nægte, at det er lidt overraskende, at man, naar man optager Forslag, som man synes ere gode og smukke, da maa høre ilde derfor, og det saa meget mere, som det ad administrativt Betøftere har været Tilfældet, at man i Ministeriet paa den Maade er kommen Præsterne til Hjælp; men det forekommer mig, at der heller ikke derved

sker nogen som helst Sammenblanding mellem Principerne; jeg ser ikke noget særlig Principielt deri at ville byde en Præst en saadan Understøttelse. Jeg ser heller ikke nogen Skade derved for Statskassen, da det bliver betalt tilbage. Jeg havde derfor ikke troet, at man vilde bebrejde Regjeringen, at man søgte at faae en Lov saa god og hensigtsmæssig som mulig. Jeg havde heller ikke troet, at der var Noget til Ginder for, at man lod de midlertidige Bestemmelser i Loven gaa ud; jeg har før havt den Ære at udtale for Thinget, at jeg ansaa det for en praktisk Foranstaltning, der vilde spare Administrationen for en stor Del Vanskeligheder og Omkostninger, som man helst maatte søge at undgaa. Jeg tillader mig derfor at paa-staa, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger, er et Fremskridt og et Fremskridt henimod de Ønsker, der ere blevne fremsatte her i Salen; det foregriber efter min bestemte Opfattelse — den kan maaske være urigtig — Intet, det gaar ud paa en praktisk Ordning af Forholdet, det gaar ud paa at forberede flere Reformer og endelig paa at have Statens, efter min Opfattelse, aldeles bestemte Ret i pekuniær Henseende, uden at det derfor skyder Menighedernes ældgamle, berettigede Krav til Side. Jeg tillader mig derfor at haabe, at det høie Thing vil se, at Regjeringen i denne Sag er gaaet saa yderlig, som den har troet at kunne gaa, naar den skulde være noget Haab om at gennemføre Lovforslaget. Dette Sidste er imidlertid et Punkt, hvorpaa jeg lægger stor Vægt, idet det jo vilde være beklageligt, hvis denne Sag atter skulde støde paa saa store Vanskeligheder, at dens Gjennemførelse endnu kunde blive udsat i længere Tid, end det allerede har været Tilfældet.

Berntsen: Den ærede Kirkeminister udtalte under Finantslovens 1ste Behandling, at vi ikke maatte knytte for store Forventninger til ham, thi de kunde i saa Fald let blive skuffede. Det foreliggende Lovforslag forekommer mig at være et Bidnesbyrd om, at den Udtalelse fra Kirkeministerens Side er fuldstændig rigtig; thi jeg ser ikke, at det Haab, man har næret om at bringe dette Spørgsmaal til en heldig Løsning i en nær Fremtid, er kommet et Skridt videre ved det Forslag, vi her have under Behandling, men snarere er kommen et Skridt fjernere fra det Mål: en heldig Ordning af dette Forhold, som jeg dristig tør sige, at det store Flertal af den danske Befolkning ønsker snart maatte ske Fyldest. Med Hensyn til de Forventninger, der have været gjorte, stadfæstet sig her det gamle danske Ordssprog: „Den, der